

Áprilisban kelt levelében Izsák Balázs azt kérte a román kormányfőtől, hogy lépjenek vissza abból a perből, amit Dabis Attilával az Európai Bizottság ellen indítottak, azért, mert az elutasította a nemzeti régiókra vonatkozó polgári kezdeményezés bejegyzését. Bukarestben jó sokáig gondolkodtak a válaszon, ami ilyen körülmények között alapos, megfontolt és higgadt is lehetne. De nem az. Sokkal inkább újabb bizonyíték arra, hogy a közmondásosan ügyes, okos és hatékony román diplomácia ma már csak egy mítosz. Az amúgy is elég rövid válasz lényege ugyanis az, hogy nem lépnek ki a perből, ugyanis attól félnek, hogy a polgári kezdeményezés bejegyzésének az lesz a következménye, hogy az Európai Unió hatáskörébe kerül a kisebbségek védelme, márpedig ők ezt el akarják kerülni.

Ha a választ röviden értékeljük, akkor azt lehet arról elmondani, hogy rosszindulatuknál már csak a butaságuk nagyobb. Ugyanis egy EU-tagország kormánypalotájában illene tudni, hogy az EU hatáskörét az alapszerződések határozzák meg, s azokon a luxemburgi bíróság semmilyen körülmények között nem változtathat. A szerződéseket csak a szerződő felek (a 28 tagország) változtathatják meg, ráadásul csak konszenzussal. Azzal, hogy ezt az indoklást leírták, mérhetetlen butaságról tettek tanúbizonyságot, ezt pedig már ország-világ tudja, mert a levél és annak fordításai olvashatóak a Székely Nemzeti Tanács honlapján.

Legalább ilyen sokatmondó az indoklás másik fele: nem szeretnék, hogy a kisebbségvédelem a tagországoktól átkerülne az Unió hatáskörébe. Gondolkodó emberek ugyanis felteszik a kérdést, hogy vajon miért nem szeretnék? Ha abból a sokat hangoztatott román állításból indulunk ki, hogy Romániában példaértékűen megoldották a kisebbségi kérdést, akkor logikus lenne arra gondolni, hogy attól félnek, hogy az Unió majd arra kényszeríti őket, hogy ezen a példaértékű megoldáson rontsanak, ártsanak az oly nagyon szeretett és ajnározott romániai kisebbségeknek, márpedig őket erre nem vinné rá lélek. Vannak azonban jelek, amelyek arra utalnak, hogy a valóság kicsikét más, a román modell nem is olyan példaértékű. Vessünk csak egy pillantást az ECRI idejére, amiben több tízszer van leírva, hogy felkérjük Romániát, hogy ezt is meg azt is tegye meg. Marad tehát a másik lehetőség: Bukarestben attól tartanak, hogy ha a kisebbségvédelem Uniós hatáskörbe kerül, akkor nem lesz apelláta, majd utasítások érkeznek Brüsszelből, s azokat be kell tartani.

Kibújt tehát ismét a szög a zsákból: Románia legszívesebb megfojtana minket egy mokkáskanál vízben, s atavisztikusan retteg attól, hogy végül mégis mi fogunk győzni. Márpedig mi fogunk!

(forrás: http://blog.erdely.ma/arus_zsolt/)